

Майя ІЛЮК

ЛЬВІВ ВКЛОНЯЄТЬСЯ БУЧМІ

Ще в юності, готуючись до вступу на театрознавче відділення Київського театрального інституту, запам'ятала з якоюсь особливою гордістю: народний артист СРСР, лауреат Державної премії Амвросій Бучма народився у Львові. З того часу велична будівля Собору святого Юра назавжди пов'язана в уяві з постаттю талановитого, непосидючого та збиточного хлопця, який мешкав тут, на Святоюрській площ, бігав схилами Святоюрської гори, навчався у гімназії на Академічній, заробляв на життя на сусідній новобудові львівської Політехніки... Невідома тоді для мене авторка книжки про Амвросія Бучму, театрознавець Валентина Заболотна згодом стала моїм Учителем, їй завдячую дорогою у професію. Назавжди закарбувався у пам'яті врочистий візит до київського помешкання, що так і не стало квартирою-музеєм Амвросія Максиміліяновича. Тут господиня дому, професор Валентина Ігорівна Заболотна традиційно влаштовувала для своїх випускників святкову вечерю на честь закінчення навчання. Ми тихо сиділи за столом, сервірованим сімейним столовим кришталем та сріблом, у кімнаті, де лунав Його голос, і, пригощаючись стравами за родинними рецептами, слухали розповіді про Бучму-Майстра і Бучму-Людину, про те, як любив він Київ, та найбільше – Львів...

Тож 19 червня 2003 р. А. Бучма повернувся до Львова, де провів дитячі і юнацькі роки – повернувся посмертно, пам'ятним знаком неподалік рідного дому. У контурі бронзової стріли, скерованої в небо, – натхненне юне обличчя, де бучмівські індивідуальні риси творять водночас збірний образ нового покоління молодих українських митців початку ХХ ст.

“Чуєш, брате мій...”

Автор пам'ятного знака – ушлюблений львівський скульптор заслужений художник України Теодозія Бриж мріяла побачити свій твір зреалізованим ще за життя. Але тільки сьогодні, вже по смерті скульптора, її робота вийшла із забуття, щоб увічнити в історії міста пам'ять про видатного майстра сцени.

На освяченні та відкритті знака заслужений діяч мистецтв Валентина Заболотна, художник Євген Безніско, художній керівник Національного академічного театру ім. М. Заньковецької, голова міжобласного відділення Національної спілки театральних діячів України Федір Стригун говорили про те, скільки сил і праці доклали усі причетні до цієї події. Львівська міська державна адміністрація, родина актора, театральна громадськість Львова, – плід їхніх спільних старань безцінний, бо повертає нашу історичну пам'ять до джерел, увіковічне історію національної культури. А дотепні заньківчани тішилися тим, що тепер мають до кого приходити “просити ролі”: Бронек Бучма – то найкращий оберіг і патрон актора.

“Чуєш, брате, мій...” – прозвучало в їхньому виконанні у пам'ять видатного Митця...

